

βαρύνει, και τὰ δυὸ καλά εινε, Ξ;... Φαίνεσαι σὸν ἀρχοντοχωριάτη... Θάρρασε ἀπ' τὴν ἐπαρχία γιὰ νὰ ξεσκώσης λιβάκι, νομίζω; 'Εγὼ γλεντάω νύχτα—μέρα... Μὲ λένε 'Ἰντα... "Ὅλοι μὲ ξέρονε ἐδῶ στὸ Καρτιέ..."

Σταμάτησε μιὰ στιγμή καὶ κάρφωσε τὰ μάτια της, τὰ ξελιγωμένα ἀπ' τὸ μεθύσι, στὸν Λανσελέν.

— "Α! ἔτσι... μοιρολόιους σασπισμένους ἐκείνους,

— Ναί... Πάνε τώρα... Πάνε τώρα... Δὲν θημάει πειὰ πόσα χρόνια... Μὰ ἂν μ' εἶχες δεῖ τότε... "Ὅλοι οἱ ἄντρες τρέχανε ξεπίσω μου... Διάβολε, ἦμιον δημορφ... Πιστεψέ με, ἦταν κ' ἕνας πού ἤθελε νὰ μὲ στεφανωθῇ... Νὰ μὲ πᾶν κοντὰ στὴν οικογένειά του, στὴν ἐπαρχία... Νόμιζε πὼς ἦμιον φρόνιμη, ἠθική... Ζούσαμε μαζί... Κι' ἔπειτα, ἕνα ὄραίο προῖ; κράξ... Τόσασε γιὰ τὴν ἐπαρχία του, κ' ἂν τὸν εἶδες ἐσύ, ἄλλο τόσο τὸν εἶδα κ' ἐγώ... "Ε, λοιπόν, ἂν ἦμιον, καθὼς μὲ φανταζόταν κ' ἂν τὸν ἀγαπούσα, καθὼς πίστευε... σοῦ ὀρκίζομαι, θάπρεπε νάπαρα λάβδανο... Εἶν' ἡ ἀλήθεια πὼς δὲν σκοτώνει ἀμέσως αὐτὸ τὸ φαρμάκι... βάζεις πῆς φωνῆς καὶ προφταίνουν νὰ σὲ γλιτώσουνε... 'Εγὼ εὐτυχῶς, δὲν ἦμιον τόσο κοντὴ κ' ἤξερα ἀπὸ πολλὴν καιρὸ πρὶν τοὺς ἄντρες... Τοῦταῖσα πάντα τὸν παπᾶ, τὸν ἀπατόσα μ' ἔδωκε μου τὸν φίλους... Καὶ νὰ σοῦ πῶ, τοῦ ἀξίζε... Τὸ ἀπόδειξε ἄλλοτε ὅταν τόσασε καὶ μ' ἀφῆσε..."

'Η 'Ἰντα ξανασταμάτησε, εἶχε ἀποκοιμηθεῖ ἀπ' τὸ μεθύσι. 'Ο Λανσελέν φώναξε τὸ γκαρόνι, πλήρωσε, ἔβαλε κρηφὰ μιὰ φοῦτχα χαρτονομίσματα στὴν τσάντα τῆς 'Ἰντας κ' ἔφυγε τρεχάτος.

'Ἦταν ἄνω—κάτω. Πότε ἄραγε τοῦ εἶχε πει ψέμματα ἡ 'Ἰντα; Τότε; Σήμερα; 'Η 'Ἰντα πού γνώρισε ἄλλοτε, τὸν γέλασε; 'Η ἡ σημερινὴ 'Ἰντα, ἀναγνωρίζοντάς τον, ἤθελε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψή της, σκοφαντῶντας τὸν παλῆθ' ἐαυτοῦ ἀπὸ πείσμα; "Ἄν ὅσα τοῦ εἶπε, ἦσαν ἀληθινά, δὲν θάπρεπε πειὰ νύχνη τύψεις. 'Ὅστόσο δὲν μπορούσε νὰ τὸ πιστέψῃ καὶ ξαναφέρνοντάς στὸ μυαλό του τὸ τροφερό καὶ σεμνὸ κοριτσάκι τοῦ παλῆθ' καιροῦ, ψιθύρισε πάλι στὸν ἑαυτοῦ : «—'Εγὼ ἔφταῖσα... 'Εγὼ τὴν κατάντησα ἔτσι...».

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΑΡΜΑΝ

Κάποτε πού ὁ Λουδοβίκος ὁ 14ος βρισκόταν στὸ παρεκκλήσιό του ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλιών, ζήτησε νὰ τὸν διῆ ὁ 'Αρμάν, ὁ διάσημος κομμωτὸς ἠθοποιὸς τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης.

'Ο 'Ελβετὸς φρουρὸς ἔβασε, πού ἦταν στὴν πόρτα τοῦ παρεκκλησίου, τὸν ἐκράτησε καὶ τοῦ ἀπαγόρευσε νὰ περάσῃ.

'Ο 'Αρμάν τότε σκέφτηκε νὰ μεταχειρισθῇ ἕνα κόλπο.

— Φίλε μου, εἶπε τοῦ φρουροῦ, θάσαι φαίνεται νεοφερμένος καὶ γι' αὐτὸ δὲν μὲ γνωρίζεις.

— "Ε, καὶ πούξ εἶσαι; τὸν ρώτησε ὁ φρουρός.

— Εἶμαι ὁ κορυφαῖος τοῦ βασιλέως κ' ἀνήκω στὴν ἀκολουθία του.

Μέριαισε λοιπὸν νὰ περάσω! εἶπε ὁ ἠθοποιός.

— Νὰ κάτσης στ' αὐγά σου... 'Ακοῦς; τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ του ἀφέλεια ὁ ἔξυπνος φρουρός. 'Ο βασιλιᾶς δὲν ξυρίζε τὰ γένεια του μέσα στὴν ἐκκλησία, Καταλαβαίνεις; :....

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΣΟΥΒΛΙΣΕ

"Ένας Τούρκος στρατιώτης σκότωσε κάποτε μὲ τὸ σπαθὶ του τὸ σκυλὶ ἐνὸς πασᾶ. Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ πασᾶς, κάλεσε ἀμέσως τὸν στρατιώτη γιὰ νὰ τὸν δικάσῃ.

— Γιατί σκότωσες τὸ σκυλὶ μου; τὸν ρώτησε.

— Γιατί μοῦ ριχτήκε νὰ μὲ δαγκώσῃ, πολυχρονωμένη πασᾶ μου, ἀπάντησε ὁ στρατιώτης.

— Καλά... καὶ δὲ μπορούσες νὰ τὸ χτυπήσῃς μὲ τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ σου, ἀντὶ νὰ τὸ σουβλίσις πέρα—πέρα;

— Αὐτὸ θάκαινα, πασᾶ μου, ἂν ὁ σκύλος σου ἐπιχειροῦσε νὰ μὲ δαγκώσῃ μὲ τὴν... σιφᾶ... "Ἄλλὰ δυστυχῶς μοῦ ριχτήκε μὲ τὰ δόντια!...

'Η ἔξυπνη αὐτὴ ἀπάντησι ἔκαμε τὸν πασᾶ νὰ γελᾶ μὲ τὴν καρδιά του καὶ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸν ἔνοχο.

ΑΠΟ ΔΩ Κ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

'Η πονηρία τοῦ 'Εβραίου. Πὼς τὴν ἔπαθε ὁ ἀγοραστὴς τοῦ σπιτιοῦ του. Τὸ καρφι. 'Ο ψωριάρης γαϊδαρὸς πού λίγο ἔλειψε νὰ διαλύσῃ τὸ γάμο. "Ένας ὄραιος βουδδιστὸς μύθος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Ένας 'Εβραῖος πούλησε κάποτε τὸ σπιτὶ του, ἀπὸ τὸν ἑρῆθ' ὀμως ὄρον, ὅτι ἐξαιρεῖται τῆς πωλήσεως ἕνα μεγάλο καρφι πού ἦταν ἀπηρμένο στὸν τοῖχο, κοντὰ στὴν εἴσοδο.

'Ο ἀγοραστὴς δέχτηκε τὸν ὄρο αὐτὸν, μὲ τὴν ιδέα ὅτι δὲν μπορούσε νὰ ἔχῃ καμμιά σημασία.

"Όταν ὀμως κάποτε, ἔκανε τοὺς γάμους τῆς κόρης του, παρουσιάστηκε ὁ καλὸς σου ὁ 'Εβραῖος, σέροντας μασὺ του ἕναν φορηαμένο γαϊδαρό, τὸν ὁποῖο πῆγε κ' ἔδεσε ἀπ' τὸ περίφημο καρφι.

— Τὶ κάνεις αὐτοῦ; τὸν ρώτησε ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ.

— Τὸ καρφι εἶνε δικό μου, ἀπάντησε ὁ 'Εβραῖος. Μπορῶ λοιπὸν νὰ τὸ χρησιμοποιήσω ὅπως θέλω..."

Οἱ προσκαλεσμένοι ὀμως στὸ γάμο, ἄρχισαν νὰ δυσαναχετοῦν καὶ νὰ φωνάζουν.

— Θὰ μᾶς χαλάσῃ λοιπὸν τὸ κέρφι καὶ τὴ διασκεδάσι αὐτὸ τὸ ζωντόβολο ἐκεῖ πέρα; ἔλεγαν. Διώξτε τον κ' αὐτὸν καὶ τὸ γαϊδαρό του, νὰ πᾶν σὰ κομμάτια!...

— Φίλε μου, εἶπε τότε ὁ ἀγοραστὴς τοῦ σπιτιοῦ στὸν 'Εβραῖο, αἶντε στὴν ἐγὴ τοῦ 'Αβραάμ, τοῦ 'Ἰσαὰκ καὶ τοῦ 'Ἰακώβ, ἐσὺ κ' ὁ γαϊδαρός σου.

— Δὲν πάω πονθενά, ἀπάντησε ὁ 'Εβραῖος.

— Μὰ μοῦ χαλάς τὸ γάμο.

— Τὶ νὰ σοῦ κάνω, ἀδελφέ μου; Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω λυτὸ τὸ γαϊδαρό μου. Διὼκ μου δὲν εἶνε τὸ καρφι;

— Δικό σου.

— Τότε, τί ἐπιτεβαίνεις καὶ μοῦ χαλάς κ' ἐσὺ τὸ κέρφι. Θές νὰ φύγω; Τὸ θές ἀληθινά;

— Φυσικά, τὸ θέλω.

— 'Αγόρασε τότε καὶ τὸ καρφι μασὺ μὲ τὸ σπιτὶ καὶ θὰ πάω νὰ δέσω τὸ γαϊδαρό μου ἄλλου.

Τὶ νὰ κάνῃ ὁ ἀγοραστὴς τοῦ σπιτιοῦ; Πλήρωσε στὸν παμπόνηρο 'Εβραῖο ἑκατὸ τάλληρα γιὰ τὸ σκοριασμένο καρφι κ' ἔτσι γλύτωσε κ' ἀπ' αὐτὸν κ' ἀπὸ τὸ γαϊδαρό του.

Στὰ ἱερὰ βιβλία τῶν Βουδδιστῶν ὑπάρχει ὁ ἀκόλοισθος ὄραϊάτος μύθος γιὰ τὸν ἄνθρωπο :

Μιά φορὰ, ἕνας μανιασμένος ρινόκερος κιννοῦσε ἕναν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἐπάνω στῆ φρυγάλα του, ἔπεσε σὲ κάποια στιγμή σ' ἕνα ἀπόκρημνο βάραθο πού ἔφυγε μπροστά του.

"Ὅστόσο, ἡ τύχη τὸν βοήθησε νὰ μπλεχθῇ στὰ κλαδιά ἐνὸς δέντρου, πού ἦταν φρυτωμένο στὰ χεῖλη τοῦ γαζεροῦ κ' ἔτσι δὲν κατακλίσε στὸ βάθος. "Όταν σινηθε ὀμως ἀπ' τὴν τρομιάρα του καὶ κῦτταξε στῆ ρίζα τοῦ δέντρου, εἶδε δυὸ ποτικώδες, τὸν ἕναν ἄσπρο καὶ τὸν ἄλλο μαῦρο, οἱ ὁποῖοι ροκανίζαν τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου.

Κατόπιν ὁ δύστυχος ἄνθρωπος ἔριξε τὸ βλέμμα του πὸ κάτω καὶ εἶδε, μὲ φρίκη του, στὸ βάθος τῆς ἀβύσσου ἕναν τεράστιο δράκοντα ν' ἀνοικοκλιεῖν τὰ τρομακτικὰ σαγόνια του καὶ νὰ βγάξῃ φλόγες ἀπ' τὸ λαυγγί του. Γυρῶντας πάλι ὁ ἄνθρωπος τὰ μάτια του δεξιὰ κ' ἀριστερά του, εἶδε τρία κεφάλια φειδιῶν, πού βγαίνουν ἀπ' τὰ βράχια καὶ προχωροῦσαν κατ' ἐπάνω του!...

Γεμάτος φρίκη τότε, ὁ κακότυχος ἄνθρωπος σήκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι του κ' ἐννοίωσε νὰ πέφτῃ μέσα στὸ στόμα του μιὰ σταλαγματιὰ μέλι ἀπὸ μιὰ ἄγρια κνημέλη, πού ἦταν τρυπωμένη στὸ βράχο.

'Ο ἄνθρωπος τότε, ξεχνώντας ὀλους τοὺς κινδύνους πού τὸν περιέβαιναν, ξεχνώντας τὸ ρινόκερο πού φουσανοῦσε ἀπὸ πάνω του, τὸ δράκοντα πού περιέμενε νὰ τὸν χάψῃ στὸ τεράστιο στόμα του, τὰ φειδία πού δλόγυρα τὸν τὸν φοβέριζαν, τὰ ποτικαία πού ροκανίζαν τὴ ρίζα τοῦ δέντρου, ὁ ἀμυῶλος ἄνθρωπος, λέμε, ἔβεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸ κ' ἄρχισε νὰ πιπιλῆσῃ τὸ μέλι, πούπεφτε ἀπ' τὴν κνημέλη..."

'Ο μύθος αὐτὸς τῶν Βουδδιστῶν ἔχει τὴν ἐξῆς σημασία :

'Ο ρινόκερος εἶνε ὁ θάνατος, ὁ δράκοντας εἶνε ὁ "Ἄδης, τὰ τέσσερα φειδία εἶνε τὰ τέσσερα στοιχεῖα τῆς φύσεως: ὁ ἀέρας, ἡ φωτιά, τὸ νερὸ κ' ἡ γῆ, οἱ δυὸ ποτικαῖοι εἶνε ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύχτα πού ὑποσκιάτουν ἀδιάκοπα τὴ ζωὴ μας κ' ἡ σταλαγματιὰ τοῦ μελιοῦ εἶνε ἡ στιγμιαῖες ἡδονές καὶ ἀπολαύσεις, στὶς ὁποῖες παραδίδεται ὁ μάταιος ἄνθρωπος..."